

บทนำ

...ชายในฝัน...

นิยามนี้ผู้คนมอบให้ผม มันเป็นโช้ซึ่งตรวนให้ต้องยืมรับ เมื่อความ
อยากรู้อยากเห็นในจิตใจของพวกเขาตั้งคำถามผ่านทางสายตา...ทำไมเจ้าบ่าว
ของเธอจึงไม่ใช่ผม...

...ไม่ใช่ผู้ชายเพอร์เฟ็คต์ที่ใครต่างฝันถึง...

แเอ็น...ผู้หญิงที่ผมรักและหวังจะได้สร้างครอบครัวร่วมกัน คงอยู่บน
เวทีในงานเลี้ยงฉลองแต่งงานคืนนี้กับเจ้าบ่าวของเธอ ผู้ชายแสนโชคดีคนนั้น

การยืมช่างยากนัก หากผมกลับทำสำเร็จ ผมยืม ยืม และ...ยืม เพื่อ
บอกลาผู้หญิงซึ่งกว่าผมจะค้นเจอ เธอก็ไม่รักผมแล้ว...ไม่รักอีกแล้ว...

บทที่ ๖

เจ้าของแวตาทวารวระยั้ววาวไม่ต่างจากดาวนับล้านทอแสงสุกสกาว บัดนี้กำลังจ้องมองเคঁกหน้าลับประดขึ้นเล็กพอดิศำถูกลำเลียงออกไปยังงาน เลี้ยงด้านนอก ผมยาวสลวยที่ทิ้งน้ำหนักอยู่กลางหลังถูกรวบเป็นหางม้า ติดกีบีสวยเพิ่มความทะมัดทะแมง อวดพวงแก้มสีชมพูมันวาวยามรับจับ แสงไฟ

ญาติาวีเฝ้าเฝ้าจ้องมองผลงานของตน ก่อนจะหันกลับไปยังถาดน้ำพั้งซ์ ลับประดซึ่งถูกจัดวางเรียบร้อยอยู่อีกด้านหนึ่ง

นับเป็นงานชิ้นที่สองของเธอสำหรับการรับจัดขนมและเครื่องดื่มในงานเลี้ยงฉลองแต่งงาน แถมคราวนี้ยังต่างจากคราวแรกตรงที่ว่า ลูกค้ำ นั้นหาได้มาจากการใช้เส้นสายของพี่ชายเธอไม่ ตรงกันข้าม มันเป็นการ ติดต่อมาจากลูกค้ำของเธอเอง

"นี่จ๊ะ ค่าขนมทั้งหมด"

ญาติาวีรับเงินมานับ หึงงสาวส่งยิ้มแทนคำขอบคุณก่อนยื่นกล่อง สีขาวเล็กๆ ให้คนตรงหน้า

"พิเศษจากทางร้านค่ะ เลิฟเวอร์วอฟเฟิลลับประด ที่ระลึกให้เจ้าบ่าว

เจ้าสาว"

พอเห็นของในกล่อง มารดาของเจ้าสาวก็อุทานอย่างชอบใจ "ตาย น่ารักจริงเชียว ทำเป็นรูปหัวใจสองดวงซะด้วย"

"เมนูคู่รายการใหม่นะคะ แต่ให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวคืนนี้เป็นคนประเดิมก่อน" ญาติวารีอธิบายก่อนจะกล่าวลา "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มื้อกลับก่อนนะคะ หวังว่าคราวหน้าจะได้รับใช้อีก ยินดีด้วยอีกครั้งค่ะ"

"ขอบใจจ้ะ ถ้าเพื่อนๆ บ้าคนไหนจะจัดงานเลี้ยง บ้าจะแนะนำร้าน หนูเป็นเจ้าแรกนะ"

"ขอบพระคุณมากๆ เลยค่ะ" ญาติวารีพนมมือไหว้ เจ้าของเรียวยาก อิมสวยรีบปฏิเสธเมื่อมารดาของเจ้าสาวจะเดินออกไปส่งเธอ "ไม่เป็นไรค่ะ ในนี้คงจะวุ่นอีกมาก มื้อออกไปเองได้ ขอขอบคุณอีกทีนะคะ"

กว่าเธอจะออกจากโรงแรม เมฆฝนซึ่งตั้งเค้ามานั่นนานก็โปรยปราย หยดน้ำลงมาเสียแล้ว แม้ฝนจะตกไม่หนัก แต่ระยะเวลาของมันคงนานพอที่จะทำให้พื้นถนนเจิ่งนองและไอน้ำระเหยออกมา

"อยู่ข้างในไม่รู้เลยนะเนี่ยว่าฝนตก" เสียงหวานใสปนเบาๆ พร้อมกับยกมือทั้งสองข้างปิดกระหม่อมวิ่งตรงไปยังรถของตน

กว่าจะถึงที่หมาย เสื้อของเธอจึงขึ้นไปพอสสมควร หญิงสาวตรวจดูแม่กุญแจที่ประตูหลังคาคลุมกระบะ มือบางกระซางแรงๆ เพื่อย้ำให้แน่ใจว่าประตูด้านนั้นจะไม่เปิดออกมาระหว่างทาง จากนั้นจึงเดินกลับไปไขประตูด้านคนขับและสตาร์ทเครื่อง

แสงไฟสีเหลืองนวลสว่างไสวตลอดเส้นทาง ญาติวารีแวะร้านบ้านลับประตูเพื่อใช้เป็นที่พักค้างคืนก่อนจะเดินทางกลับบ้านไว้ในรุ่งเช้า

สำหรับเธอแล้ว ร้านบ้านลับประตูคือร้านขนมที่เธอรักมาก มันเป็นความฝันซึ่งกลายเป็นจริงเมื่อจู่ๆ...ญาติวารี...พี่ชายชาวไร่เพียงคนเดียวยอมอนุมัติงบประมาณให้เธอเปิดร้านขนมแถบชานเมืองหลวง แม้จะมีข้อแม้ว่า

เธอจะเข้ามาดูร้านนี้ได้ก็ต่อเมื่อมาส่งขนมเค้ก พร้อมกับตรวจบัญชีร้านอาทิตย์
ละสองวันเท่านั้น แน่นนอน การคัดเลือกผู้จัดการร้านเพื่อคอยควบคุมดูแล
แทนตัวเธอ ซึ่งไม่สามารถอยู่ที่นี้ได้ทุกวันนี้ ย่อมอยู่ภายใต้ความเห็นชอบ
ของพี่ชายเธอด้วย

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น เพราะประเด็นของมันอยู่ที่ว่า...

‘โหย พี่เสื้อจะให้มิม্ম์เข้ากรุงเทพฯ วันเว้นสองวันอย่างนั้นหรือ’
หญิงสาวนับนิ้วมือก่อนจะทำตาโต ‘อาทิตย์นี่ก็เฉลี่ยสามวันนะสิ’

‘ผิด สองวันต่างหาก ส่วนอีกวันที่เหลือพี่จะเข้ามาเอง ปล่อยให้เราทำ
คนเดียวเดี๋ยวเจ๊งชะเปล้าๆ’ เสียงหัวตอบเรียบเรื่อยพลางจิ้มมะม่วงกับ
น้ำปลาหวานก่อนจะเคี้ยวกร๊อบๆ ที่สำคัญ พี่จะได้รู้ด้วยว่ากำไรนะมันดีหรือ
ไม่ดี ให้เราบินเดี่ยวคนเดียวพี่จะเสียใจสิ’

‘พี่เสื้อ มิม്മ์โตแล้วนะ อีอย่าง น้ำมันแพงจะตายไป พี่เสื้อให้มิม്മ์ไป
อยู่ร้านเลยเถอะนะ’ น้ำเสียงออดอ้อนดังแว่วมาจากความทรงจำขณะที่ภาพ
ของพี่ชายเธอค่อยๆ แจ่มชัด

‘มันจะสักเท่าไรเชียว พี่เปิดร้านให้เราแก้เหงา เห็นอุตุสำห้ไปเรียน
ทำขนม ไม่ใช่มาทำเอารวนนะมิม്മ์ อยู่บ้านนี่นะแหละดีแล้ว ทำไรลับปะรด
เหมือนพ่อแม่เรา แล้วบ้านนอกอย่างนี้อากาศก็ดี ใกล้เคียงพี่ด้วย’

‘โธ่ พี่เสื้อ ของมันต้องสดใหม่’ ญาติาวีหน้ามุ่ม ‘ต้องทำทุกวัน แล้ว...’
‘ถ้าอันไหนมันค้างเข้าวันที่สามก็เอามาขายลดราคา’ คนู้ตัวดีว่าอย่างไร
เสียผู้ชณะยอมเป็นขามิใช้เธอเลิกคิ้ว ‘หรือจะไม่เอา ไม่เปิดร้านก็ดี ตัวเลข
ในสมุดบัญชีพี่จะได้ไม่หาย’

‘โธ่ มิม്മ์ก็แค่อยากดูแลเอง เงินทองไม่เข้าใครออกใครนะจริงม้า’ ด้วย
รู้ว่าพี่ชายเป็นพวกไม่ชอบเห็นตัวเลขขาดทุน เธอจึงยิ่งทำหน้าที่เคร่งก่อน
จะประจบเอาใจ ‘เห็นไหมล่ะ คำสอนพี่เสื้อ มิม്മ์ไม่เคยลืม ดังนั้นให้มิม്മ์ไป
อยู่ที่ร้านเลยนะ ทำขนมในร้าน อ้า...กลิ่นหอมๆ ดึงดูดลูกค้าอีกต่างหาก’

‘ประเด็นนี้สำคัญ เงินทองมันของนอกกายก็จริง แต่มันมีอิทธิพลต่อจิตใจพี่ พี่ชายจอมเผด็จการรวบอำนาจแต่รักเธอเป็นที่สุดพยักหน้าเห็นด้วย

‘มีมัมจำส้มโอลูกสาวตาสุขได้ไหม หน่วยก้านไม่เลว ตั้งแต่ปู่จนถึงลูก เรื่องคดโกงไม่เคยมี เสียอย่างเดียวเล่นห่วยกันทั้งบ้าน แต่ช่างเถอะ พี่คิดว่าพี่มองคนไม่ผิด เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าพี่จะไปถามบ้านนั้นดูว่าจะยอมปล่อยลูกสาวเขาไปเฝ้าร้านให้เราที่กรุงเทพฯ ได้ไหม เป็นไง ความคิดพี่เฉียบไปเลยละสิ’

‘สุดๆ เลยพี่เสื่อ’ ญาติาวีแหบจะกัดฟันตอบ หากต้องรีบฉีกยิ้มเอาใจเมื่อใบหน้าร้านแดดและลมเริ่มจะอนๆ ‘โอ๊ย พี่เสื่อของมีมัมดีที่สุดในโลกเลย ตกกลางตามนี้ก็ได้’

‘เฮ้อ ไม่ใช่ว่าพี่รุ่นนายอะไรนักหรอกนะ แต่เราเหลือกันแค่สองคนพี่น้องเท่านั้น แล้วยากก็ไม่มีใคร มีมัมเข้าใจที่พี่พูดไหม’

คราวนี้เธอจึงได้แต่สบตาพี่ชายก่อนจะหันไปมองรูปพ่อกับแม่ซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน และสุดท้ายจ้องมองยาจันท์ที่นั่งดูละครหลังข่าวอยู่ไม่ห่างนัก

‘เข้าใจสิ ทำไมมีมัมจะไม่เข้าใจ’

ความทรงจำของเธอหยุดลงพร้อมกับแสงไฟภายในห้องนอนชั้นสองของร้านบ้านลับประตูกถูกเปิดให้สว่างจ้า ญาติาวียกมือขึ้นเปิดปากซึ่งหาวกว้างยิ่งกว่าเคยก่อนจะเหยียบอะไรบางอย่างบนพื้นเข้าไปเต็มๆ

ตาที่เมื่อครู่ยังสะลึมสะลือเบิ่งกว้าง หญิงสาวก้มมองเจ้าลิงเปื้อนยู่ยู่ที่เธอเพิ่งจะเหยียบลงไปก่อนจะกระโดดหนี

“อี ทำไมอุบาทว์อย่างนี้ละพี่เสื่อ หยะแหงนไม่มีที่ลื่นสุดเลย” ร่างบางก้าวกลับเข้าไปหาเจ้าลิงนั้นใหม่แล้วใช้นิ้วเท้าคืบกางเกงชั้นในเก่าๆ ของพี่ชายขึ้นมาและขย่งไปใส่ไว้ในตะกร้าเสื้อผ้าตรงมุมห้อง

“ซกมกไม่มีใครกิน หนอย ไม่แวะเข้ามาแต่หนสองหน ทิ้งเสื้อผ้า

กางเกงในไว้ซะเกลื่อนห้อง แถมเหม็นห็นอีกต่างหาก" เสียงหวานใสบน
กระปอดกระแปดพลางทำปากขมุขมิบนับจำนวนทั้งหมด "กางเกงยีนสอง
เลื้อยัดห้า เลื้อยี่ตสอง กางเกงในสี่"

คนนับจำนวนชะงักก็ก่อกเฮบจะทันที่ที่นึกได้

"อ้าย! ใ้อีที่บ้านนี้ใส่กางเกงลึงช้วนด้วยเหอ ทูเรศจริงๆ สงสัยต้อง
อบรมชะห่น้อยแล้วมั้ง" ญาติาวีนัวหน้า หญิงสาวรีบเปิดหน้าต่างห้องนอน
ตนเองก่อนจะหอบแฮกเพราะกลั่นหายใจมาได้สักพักแล้ว

"อุบารห์ที่สุดในปฐพีจริงๆ"

เมื่อคืนกว่าเธอจะได้นอน เข็มนาฬิกาก็เดินไปจนเกือบจะถึงหนึ่งนาฬิกา
ของวันใหม่ ญาติาวีจับชายเสื้อและกางเกงของพี่ชายซึ่งตนซักตากไว้ตั้งแต่
เมื่อคืน จากนั้นร่างโปร่งบางจึงเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์หน้าร้าน เขียนโน้ต
ถึงสัสมโอดูจัดการร้านซึ่งใช้ชั้นสามของที่นี่เป็นที่พักเพื่อฝากเก็บเสื้อผ้าพี่ชาย
ให้เธอด้วย

ติดกระดาษโน้ตบนกระดานหลังเคาน์เตอร์เป็นที่เรียบร้อย ทว่ายังไม่
ทันจะได้หยิบกุญแจรถและข้าวของทั้งหมด โทรศัพท์เครื่องเล็กในกระเป๋า
สะพายกลับดังขึ้นมาเสียก่อน แน่นอน จะเป็นใครเล่าถ้าไม่ใช่...

"พี่นะมีม" เสียงท้าวๆ ของญาติาวีดังมาตามสาย ตามด้วยคำถาม
ยอดยิตซึ่งไม่มีวันเปลี่ยนแปลง "อยู่ที่ไหนนะเรา"

"อยู่ที่ร้านนะสิ มัวแต่ซักผ้ากับเก็บห้องเพราะคนชกมกบางคน" ญาติาวี
บ่นอุบ หญิงสาวก้มลงไขกุญแจร้านพร้อมกับดึงประตูม้วนให้เลื่อนขึ้น "แล้ว
ไม่ต้องมาแก้ตัวด้วย แค่มิมไม่มาร้านสองสามครั้ง ห้องรกเป็นรังหนู มีม
ใช้ห้องนั้นด้วยนะ อย่าลืมนะ"

"โธ่ ชายโสดก็อย่างนี้แหละ" คราวนี้เสียงเข้มเริ่มงอตุ๋น อุบอิบแต่
ไม่ขัดเงิน "คิดดู เลิกงานจากไร่ พี่ก็ขับรถมาตรวจบัญชี เหนื่อยสายตัว
แทบขาด อีกอย่าง รู้อยู่หรือกว่าน้องมีมสุดที่รักจะต้องซักกางเกงในให้พี่"

"เฮอะ ไม่ซั๊กก็เนาแล้ว" ร่างบางเอียงศีรษะแนบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ ตอนที่ดึงประตูร้านให้ปิดลงอีกครั้ง "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มีมวางหูนะ"

"รีบกลับก็ดี อยู่ไกลตาพี่ละกลัวหนุ่มๆ มันจะมายุ่งกับเรา แล้วอย่าลืมเอากล่องเอาลังกลับมาให้หมดละ ไม่ใช่ไปทิ้งไว้ที่ร้านอีก ที่โทรมานี้ก็จะมาเตือนเรื่องนี้ด้วย"

"เก็บมาหมดแล้วละน่า" หญิงสาวพูดพลางไขแม่กุญแจซึ่งคล้องปิดประตูหลังคาคลุมกระบะไฟเบอร์ไว้ "ถ้าไม่เชื่อเดี๋ยวจะร้ายให้ฟังเลยว่าเอาอะไรกลับมาบ้าง ก็มี..."

มือถือเครื่องเล็กราคาแพงซึ่งเจ้าตัวกำลังใช้สนทนากับพี่ชายหลุดร่วง กระบะพื้นถนนแตกกระจายเป็นสองส่วน ดวงตากลมโตมีแพขนตายาวอนเบ็งกว้างพร้อมกับที่เธอรีบปิดประตูซึ่งเพิ่งจะเปิดออกนั้นอย่างรวดเร็ว

ปัง!

มะ...ไม่จริงน่า

หญิงสาวค่อยๆ แง้มประตูหลังคาคลุมกระบะรถเธ่อีกครั้ง ลืมตาขึ้นที่ละช้าอย่างช้าๆ เพื่อให้มั่นใจว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นเพียงแค...ภาพลวง... อี...

ญาติาวีรีบก้มลงเก็บชิ้นส่วนของโทรศัพท์มือถือและแบตเตอรี่ที่กระเด็นออกมานอนแอ้งแม้งอยู่บนถนนด้วยมืออันสั่นเทา ใบหน้าหวานรีบส่งยิ้มให้หนุ่มๆ วินมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่ต่างหันมามองเธอด้วยความแปลกใจ

"มีอะไรรีเปล่าจะน้องสาว" ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นตะโกนถาม

"เปล่าคะ" แม้ปากจะบอกอย่างนั้น แต่มันต้องมีแน่ มีแน่ๆ เลยเชียว

ระหว่างรอให้พี่ชายชาวไร่ของเธอรับโทรศัพท์ ญาติาวีก็แง้มประตูหลังคาคลุมกระบะช้าๆ อีกครั้งพร้อมกับน้ำลายที่เหนียวข้นอยู่ในลำคอ

รับซะทีสิพี่เสื่อ

"ว่าไงเรา" เสียงพี่ชายของเธออยู่อีด้วยคงกำลังแปร่งฟันอยู่เป็นแน่ "เมื่อกี้เสียงอะไรนะ หูพี่แทบดับ"

"พี่เสื่อ"

"อะไร"

ญาติสาววิ่งหนีมาลาอีกครั้งก่อนจะพุดออกไปด้วยเสียงสั้นระรัว หัวใจเย็นยะเยียบ "มะ...มีคนตายอยู่ในรถมัมม ตายคาที่เลยด้วย ทำไงดี"

อาริสาโบกมือลาเพื่อนๆ เมื่อเวลาของเที่ยวบินต้นและแฟนหนุ่มมา ถึง หญิงสาวผิวขาวเนียนละเอียดเจ้าของใบหน้าอ่อนหวานน่ารักยิ่งนักเบือนมองสามีหมาดๆ ชนิดหวานจนน้ำตาลเรียกพี่

"แมน เข้าไปรอแค้นข้างในก่อนนะ แอนอยากคุยกับเพื่อนๆ อีกแป๊บหนึ่ง"

"ไม่เอา ไปด้วยกันสิ" ชายหนุ่มผมยาวจนถึงกลางหลังนิ้วหน้าพลางทำเสียงกระง่ำกกระงอด "แอนจะปล่อยให้แมนเข้าไปคนเดียวเหรอ เราแต่งงานกันแล้ว ตัวต้องติดกันสิ"

"แหวะ จะอ้วก ขอร้องเถอะไอ้แมน พุดแบบนี้ต่อหน้าพวกฉันมันเลี่ยนนะเข้าใจไหม" จีระอดแซวซ่าใหม่ปลามันไม่ได้ หญิงสาวซึ่งรวบรวมเป็นหางม้าแล้วรัดด้วยหนังยางสีชมพูหวานหลิวตาอย่างล้อๆ "ปล่อยให้หัยยแอนห่างต่าบ้างก็ได้ยะ หวงนัก กลัวใครจะมาแย่งไปอีกรึไง"

"ไอ้จิบ!"

มีซมึมากกระตุกมือเพื่อนจอมปากเสียแรงๆ สาวหน้าหมวยพยายามคลีคลายบรรยากาศอันชวนกระอักกระอ่วนใจด้วยการยื่นรายการของฝากซึ่งเธอและเพื่อนๆ อีกสองคนระดมสั่ง

"อย่าลืมชื่อของที่พวกฉันสั่งมาด้วยนะ แล้วก็...ขอให้มีความสุขนะคู่ฮันนี่มูน"

"ขอบใจ แล้วอันไหนของเธอล่ะ"

ผู้กำกับโฆษณาอารมณ์ศิลปินหันไปถามคนชักใบให้เรือเสีย พลางก้มมองรายการฝากชื่อของที่มีวงเล็บชื่อว่า 'จิบ' อย่างละเอียด เพราะรู้จักนิสัยเพื่อนสนิทของภรรยาคนสวยดีว่าที่พุดออกมาคงไม่ได้ตั้งใจอะไร

"น้ำหอมผู้ชายอย่างนั้นหรือ"

"ແ່ນแล้ว ฉันจะเอาไปฝากผู้กองไง ทหารใส่น้ำหอมหน่อยๆ เช็ทซี่
จะตาย"

"ยัยจิบ!"

คราวนี้เป็นพิมมาลาซึ่งตีเพียะเข้าที่แขนคุณหมอฟันสาว ก่อนจะหัน
ไปยิ้มให้ชายหนุ่มผมยาวอย่างขอโทษแทน

"ແ່นอย่าถือสาข้านี้เลยนะ"

ชายหนุ่มเพียงคนเดียวในบรรดาหญิงสาวทั้งสี่คนยิ้มเหี้ยมเกรียม
ก่อนจะสบตาเพื่อนทั้งสามคนของภรรยาอย่างข่มขู่

"ได้ ถือซะว่าฉันไม่ได้ยินก็แล้วกัน" เสียงหัวคำรามแทบจะลอดไปพัน
ปรกธันหันไปกระซอกแขนคนข้างกายให้เดินตามเขาไปยังประตูทางเข้าด้านใน
"ไปกันเถอะแฉิ้น คุณกับเพื่อนแฉิ้นนานๆ แฉิ้นซักของขึ้น วันๆ พูดแต่เรื่อง
ผู้ชาย ไม่มีอะไรทำก็ไปอ่านหนังสือธรรมะซะไป"

อาริส่าได้แต่มองเพื่อนตาละห้อย ดูเอาเถอะ เธออุตสาห์ที่ตั้งใจจะกระซิบ
บอกเพื่อนให้ช่วยติดตามข่าวคราวที่หายไปจากหน้าหนังสือพิมพ์ของภริมา
ให้เสียหน่อย อย่างน้อยๆ เธอก็อยากจะขอบคุณเขาสำหรับของขวัญล้ำค่า...
ปิ่นทองคำขาวรูปดาวเจ็ดดวง...ของขวัญชิ้นสุดท้ายจากเขา ทว่า...โอกาส
เพียงน้อยนิดได้จบสิ้นลงแล้ว

ใบหน้าหวานใสได้แต่มองเพื่อนทั้งสามอย่างหมดหวัง อาริส่าโบกมือ
ลาเพื่อนๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินเคียงคู่สามีสุดที่รักเข้าไปด้านในอย่าง
หงอยๆ

บรรยากาครอบครัวเย็นเยือก จีรดาได้แต่ยิ้มเหี้ยมพลางก้มหน้าพูด
เสียงอ่อย "ใครจะไปรู้ล่ะว่าไอ้ແ່นมันจะโกรธขนาดนี้ ฉันก็แค่อยากอธิบาย
เฉยๆ ว่าซื้อไปให้ใคร"

"แกคิดรีไรงว่าผู้ชายเจ้าอารมณ์แฉิ้นี่หึงขนาดไหนก้อย่างไอ้ແ່นนั่นะ มัน
จะอยากได้ยินชื่อญาติของคุณภริมา" นิ้วเรียวยาวของมัชฌิมาจิ้มหน้าผาก

คนหน้าจ๋อยแรงๆ "ถ้าไม่คิดว่ามันสั่งให้พวกเราปิดบังยัยแฉินว่ามันไม่รู้เรื่อง
ของคุณมิมุขลิกมากแล้วละก็ มันหลังแหวนใส่แกแล้วยัยบ้า"

"ก็ฉันลืม"

"ลืม ยอมรับมาเถอะยะ แกอยากบอกชาวโลกเหลือเกินใช่ไหม
ว่าได้เป็นแฟนกับคนในเครื่องแบบอีกแล้ว" มัชฌิมายังคงใส่ไม่ยั้ง "อ้อ
คราวนี้เหล่าทัพภักชะด้วย"

"ฉันผิดไปแล้ว แกหยุดประณามฉันสักทีจะได้ไหมเล่า" คุณหมอฟัน
สาวหน้าหน้าก่อนจะลुบแขนทั้งสองข้าง "สายตาไอ้แมนเมื่อกี้ทำเอาฉันชนลูก
ชูเลย น้ากลัวชะมัด"

"เพิ่งรู้เรอะ ไอ้แมนมันน่ากลัวกับทุกคนนะแหละ ยกเว้นยัยแฉิน
ยอดยาหยีของมันคนเดียว"

พิมมาลาทำจุกย่นเมื่อเห็นอาการของทั้งสองคนที่จู่ๆ ก็ทำท่าชนลูก
ชูซ่าพร้อมๆ กัน หญิงสาวเป็นคนแรกที่เริ่มเดินออกจากประตูท่าอากาศยาน
ก่อนจะถอนใจพลางหันกลับไปสบตาเพื่อนรัก

"พวกแกรู้ไหม ตอนนี้นั้นรู้สึกผิดมากจนแทบจะบ้าตาย"

"ผิด ผิดอะไรละ แยกไปหักอกใครมาอีกยัยพิม" มัชฌิมาลืมนิ้วชี้จนแทบ
จะชนปลายจุกสาวเปรี้ยว "หรือว่าแกคิดจะฆ่าตัวตาย ตามสบาย คราวนี้
ฉันไม่ห้ามแกแล้ว แกมจะจงใจลัปหรือไว้รอดด้วย"

"จะบ้าเหอ" พิมมาลาบัดมือเพื่ออ้อนรัก "นี่พวกแกขี้ลืมจริงๆ หรือว่า
แกลัปลืมยะ งานแต่งงานของยัยแฉินนะทำร้ายใครไปบ้าง จำได้ไหม"

"โธ้ย คิดมากไปรีเปลา" มัชฌิมาริบโบกมืออย่างร้อนตัว "ไอ้แฉินก็
บอกแล้วว่าจากกันด้วยดี คุณมิมุขนะเขาเข้าใจไม่ใช่ไร้เงล่า แกมาป้าย
อุจจาระให้พวกฉันได้ยังไง"

"เอ่อ พวกแก ฉันมีอะไรจะบอกละ" คุณหมอฟันซึ่งขยับตัวอย่าง
อึดอัดพูดเสียงเบา ก่อนจะสบตาเพื่อนๆ "คือฉันแอบได้ยินผู้กองคุยกับ
คุณแม่คุณมิมุขว่า..."